

Hồi Thứ Mười

CHỐNG GIỮ HẠNH HOA THÔN

Từ lúc vâng lời Tiêu Hà thúc phụ, Hà Minh băng rừng lướt bụi lên núi Sơn Nhai để gặp Vũ Anh Kiệt.

Chàng đi không dám nghỉ phút nào vì tình thế đã đến lúc quyết liệt lắm rồi, lại thêm bệnh tình của Hoàng Đề độc phu nhân rất trầm trọng. Chàng phải gặp Anh Kiệt, gặp Liêu Cốc đạo nhưn để mời hai người xuống núi.

Hà Minh rất lo lắng, không biết ở Phiên Ngưng mọi việc biến chuyển ra sao.

Mật kế của Tiểu Lý Bá “Phù Kiến Đức, phé Ai vương” không biết Lữ Quốc Công và các lão quan đã thi hành chưa. Công cuộc tiến đến đâu rồi.

Trong lòng Hà Minh như thiêu đốt, chàng muốn làm xong mọi việc ở đây để về ngay Phiên Ngưng tiếp tay với Tiểu Lý Bá thi hành mật kế. Phải gặp Anh Kiệt để trao bớt gánh nặng cho chàng...

Nguyên do thứ hai làm cho chàng nóng lòng về Phiên Ngưng là sự mong muốn biết rõ cuộc đời Phi Hồng Yến...

Từ khi gặp mặt nàng thiếu nữ đến giờ, Hà Minh vẫn nhớ đến nàng. Chàng cảm phục con người đang sống trong bùn nhơ mà không lấm mùi bùn.

Cha nàng là Đô thống Phi Hồng Xà, tay sai của Cù Thái Hậu, một kẻ rất hiểm ác, trái lại Phi Hồng Yến là một nữ hiệp hết lòng giúp đỡ các vị lão quan lo cứu nước.

Tài nghệ và đức hạnh của nàng làm cho Hà Minh cảm mến vô cùng... Sự cảm mến đó bắt buộc chàng phải nghĩ đến Phi Hồng Yến luôn...

Hà Minh cũng biết rồi đây cuộc đời Phi Hồng Yến sẽ khổ sở lắm. Nàng là con của kẻ phản quốc làm sao khỏi bị dân chúng khinh khi miệt thị.

Hành động của nàng, liệu có chuộc được tội lỗi của cha nàng chăng.

Phi Hồng Xà đã bày ra bao mưu mô hiểm độc để phản dân hại nước.

Rồi đây đất nước cũng có một ngày vượt qua cơn đau buồn đen tối, cuộc đời nàng rồi sẽ ra sao.

Hà Minh càng nghĩ càng thấy chua xót cho nàng. Chàng không hy vọng cùng nàng kết tóc vì định mệnh đã đặt hai người trong hoàn cảnh trái ngược.

Song Hà Minh nguyện với lòng mình sẽ giúp đỡ Phi Hồng Yến bất kỳ trong trường hợp nào, sau này...

Trời xế bóng thì chàng đến bên lưng chừng núi Sơn Nhai.

Văng vẳng từ đâu có tiếng thác chảy âm âm.

Hà Minh giục ngựa tiến lên. Bỗng chàng gò cương ngựa khi thấy phía trước,

bên một cây cổ thụ có ba con tuấn mã của ai, cột ở đấy.

Chàng ngạc nhiên không hiểu ai lảng vảng ở chốn này...

Hà Minh cho ngựa đến gần rồi đưa mắt tìm chủ của chúng.

Bỗng chàng thấy trên lưng con tuấn mã một thanh báu kiếm khiến chàng ngỡ ngợ.

Phải rồi, thanh báu kiếm kia làm sao chàng làm được. Nó là của Vũ Anh Kiệt. Chàng đã chạm với nó một lần khi giao đấu với Vũ Anh Kiệt ở Cổ Am nơi thôn Cao Đồng.

Hà Minh đưa tay sờ vào chuôi kiếm thì bỗng có tiếng thét lạnh lạnh:

– Hay cho kẻ gian, dám đến trộm kiếm.

Hà Minh giật mình quay lại.

Chàng thấy một nữ lang tuyệt sắc đang chống kiếm nhìn chàng, đôi mày tằm dựng ngược lên.

Chàng chưa kịp nói lời nào thì nàng đã tiếp:

– Nhà ngươi đã hết thời mới dám chạm đến bọn ta.

Hà Minh biết nữ lang lầm mình đến trộm kiếm, nhưng giọng xác xược kia làm chàng tức giận.

Chàng vội đáp:

– Cô kia. Không được phép nhiều lời! Ta có làm gì đâu.

Nữ lang quát lên rồi xốc tới:

– Thôi đừng giả vờ nữa! Khốn kiếp!

Hà Minh không dẫn được cơn tức giận, rút kiếm thét lên:

– Hay cho con tiện tỳ vô lễ, hãy xem đây!

Nữ lang lúc ấy cũng vừa vung kiếm chém tới.

Hà Minh không thềm né tránh, đưa kiếm lên đỡ.

Hai lưỡi kiếm vừa chạm vào nhau thì có tiếng thét vang:

– Hà Minh! Hoa Mai! Hãy dừng tay lại.

Hà Minh giật mình nghe rõ tiếng Anh Kiệt nên quay đầu nhìn.

Chàng thấy Anh Kiệt đang đứng bên một cụ già quắc thước, râu tóc bạc phơ. Chàng biết ngay đó là Liêu Cốc đạo nhơn nên vội sụp xuống lạy:

– Tiểu đệ kính chào bá phụ.

Anh Kiệt bước tới đỡ chàng dậy rồi thưa với đạo nhơn:

– Thưa bá phụ! Đây là Hà Minh, đệ tử của sư thúc Lý Biểu mà con đã nói qua với bá phụ.

Liêu Cốc đạo nhơn gật đầu bảo Hà Minh:

– Ta có nghe nói đến hiền điệt. Nhưng vì sao hai anh em đến nỗi phải giao tranh với nhau.

Nữ lang xấu hổ cúi đầu, nàng bỗng nghe tiếng Liêu Cốc đạo nhờn gọi:

– Hoa Mai! Sao chưa đến ra mắt anh con đi.

Hoa Mai bước tới cúi đầu chào và Hà Minh ngưng ngáp đáp lễ.

Anh Kiệt vội giới thiệu cho hai người biết nhau:

– Đây là Hoa Mai, cháu ruột của Tiêu Hà lão hiệp còn đây là Hà Minh, chắc hiền muội đã biết...

Hà Minh khẽ nói:

– Xin cô nương tha thứ cho sự vô lễ vừa rồi...

Hoa Mai ngẩng lên, đáp:

– Đại huynh đừng nói thế! Lỗi là lỗi của tiểu muội, đại huynh không bắt tội là may mắn lắm rồi, có đâu dám nghĩ khác.

Liêu Cốc đạo nhờn bỗng nói:

– Hà Minh! Con đi đâu lên núi này.

Hà Minh liền thuật lại những gì đã xảy ra ở Phiên Ngưng và việc mình đưa gia đình Hoàng Đề đốc về Hạnh Hoa thôn khiến Anh Kiệt sửng sốt kêu lên:

– Trời ơi! Con ác phụ dám hành động như vậy ư. Hiện giờ bệnh tình thúc mấu ra sao.

Hà Minh đáp:

– Bệnh thúc mấu đã đến hồi nguy kịch. Tiêu Hà thúc phụ hết lòng chạy chữa nhưng các lương y đều chạy dài. Thúc phụ chỉ mong Liêu bá phụ xuống núi, họa chăng mới mới cứu được người.

Liêu Cốc đạo nhờn từ nãy giờ vẫn im lặng nhưng trong lòng ông rất xót xa. ông thấy rõ sự suy kém của phái võ nên mới cùng Vũ Anh Kiệt và Hoa Mai rời sơn động về Hạnh Hoa thôn...

Đạo nhờn xuống núi lần này định tiếp tay với Tiêu Hà lão hiệp huấn luyện đồ đệ, gây lại thanh danh phái võ, để hiệp sĩ Vũ Anh Tùng nơi chín tuổi khỏi tử vong linh.

Bất ngờ, mới xuống đến đây, Liêu Cốc cùng hai cháu dừng ngựa nghỉ ngơi, thì tiếp được tin Hoàng Đề đốc bị hạ ngục.

Thật không còn gì đau đớn, nhục nhã cho phái võ Hạnh Hoa thôn.

Những năm về trước, khi Vũ Anh Tùng còn sinh tiền, chỉ nghe đến oai danh võ Hạnh Hoa, đừng nói chi đến hàng vua chúa mà toàn thể anh hùng hào kiệt đều phải cúi đầu nể phục.

Song Liêu Cốc đạo nhờn là bậc đạo hạnh cao siêu, người luyện tâm đến hàng

tuyệt kỹ nên không bao giờ để cho sự buồn, vui, giận, ghét phát lộ ra ngoài...

Đến lúc Hà Minh nói qua bệnh tình Hoàng Đề đốc phu nhân, người mới cất tiếng:

– Các con nên sửa soạn lên đường ngay, để thầy kịp cứu thúc mẫu...

Anh Kiệt, Hoa Mai và Hà Minh vội vàng lên ngựa theo sau Liêu Cốc.

Họ phóng ngựa vùn vụt xuống núi.

Mặt trời xuống dần, trời chiều êm ả, gió về tươi mát cỏ cây.

Song không ai chú tâm nhìn cảnh vật vì họ đều nghĩ đến sinh mạng của Hoàng đề đốc phu nhân.

Riêng Anh Kiệt, trong lòng chàng rối như tơ vò. Chàng có ngờ đâu mình rời khỏi Phiên Ngưng không bao lâu, mà gia đình Hoàng Đề đốc lại gặp nhiều tai biến đến như thế.

Quân giặc tràn vào nước chưa có cách gì chống trả, nay Cù thị lại đàn áp các lão quan Phiên Ngưng có lẽ đang sống trong những giờ phút phập phồng lo sợ...

Anh Kiệt bỗng nhớ đến Lệ Hồng.

Chắc nàng phải chịu đựng đau khổ nhiều lắm. Cha bị hạ ngục, mẹ lâm bệnh nặng, nhà tan cửa nát, bao nỗi đau thương cứ dồn dập tới, nàng chịu đựng lấy một mình. Phải chi Anh Kiệt còn ở Phiên Ngưng cũng đỡ bớt cho nàng.

Anh Kiệt nhìn Hà Minh. Chàng muốn hỏi bạn về sức khỏe của Lệ Hồng nhưng vì ngựa đã quá nhanh, chàng lại thôi.

Không lúc nào hơn lúc này, Anh Kiệt rất nôn nao muốn đến ngay Hạnh Hoa thôn, gặp Hoàng phu nhân và Lệ Hồng để tìm hiểu rõ nỗi niềm.

Đoàn người xuống đến chân núi thì trời đã khuya, những ngọn đèn hiu hắt trong các xóm nhà rải rác ven rừng, càng làm tăng thêm vẻ hoang vắng thê lương. Liêu Cốc lặng lẽ cho ngựa xuống thung lũng, hướng về phía Hạnh Hoa thôn...

Anh Kiệt bỗng nhìn về phía chân trời thấy ánh lửa bùng lên sáng rực, khiến chàng ngạc nhiên gọi:

– Bá phụ!

Liêu Cốc nhìn lại và khi nhìn thấy ngọn lửa bùng lên vội kèm cương ngựa.

Hoa Mai, Hà Minh đều nhìn theo, sửng sốt chưa rõ hiện tượng gì.

Một lúc sau Hoa Mai khẽ nói với Liêu Cốc:

– Đám cháy ở gần bể. Nếu con không lầm thì đấy là thôn Bình Hoa...

Anh Kiệt tự đứng thấy trong lòng hồi hộp, hình như linh tính báo trước cho chàng sự không may sắp xảy đến cho Hạnh Hoa thôn...

Chàng giục ngựa đến bên Liêu Cốc nói:

– Thưa bá phụ. Đám cháy này rất khả nghi! Con lo ngại Hạnh Hoa thôn đang

bị hãm dọa.

Hà Minh nói thêm vào:

– Bọn võ sĩ của Cù thị đã theo dõi con từ Phiên Ngưng đến nhiều làng, huyện. Không biết chừng chúng đã dò biết nơi trú ẩn của Hoàng phu nhân.

Riêng Hoa Mai, nàng không nghĩ thế. Vì nếu chúng muốn đánh úp Hạnh Hoa thôn, sao lại đi đốt thôn Bình Hòa trước.

Nhưng nàng không dám nói ra điều ấy vì Liêu Cốc đã giục ngựa đi rất nhanh. Mọi người đều theo sau, không ai nói một lời.

Đã khuya lắm rồi. Đường về Hạnh Hoa thôn còn phải qua bao cánh đồng mênh mông nên Anh Kiệt sợ đến sáng trời mới đến nơi.

Bồng Hoa Mai kêu rú lên.

Xa xa, trước mặt mọi người ánh lửa vụt bùng lên bao thành một vòng sáng rực, rồi bùng xa, lặn khuất dưới rặng cây.

Hoa Mai vội nói:

– Nguy rồi bá phụ! Quân giặc đã vây Hạnh Hoa thôn. Bá phụ xem kia, họ đang dùng “Hỏa công” để đẩy lui quân địch.

Mọi người nhìn cảnh tượng ấy vô cùng lo sợ.

Liêu Cốc đạo nhưn hiểu rõ tình hình hơn ai hết vì chính người đã bày ra phương cách phòng thủ ngọn đồi Hạnh Hoa.

Tiêu Hà lão hiệp phải dùng đến thế “Hỏa công” thì đạo nhưn biết rõ quân giặc rất đông người.

Chúng từ đâu lại. Có phải chăng quân triều đã khởi cuộc tấn công Hạnh Hoa thôn.

Bây giờ phải đến ngay Chiêu Anh quán để tiếp tay với Hà lão hiệp.

Ông quay lại bảo Anh Kiệt, Hoa Mai và Hà Minh:

– Chúng ta nên đi mau, các con ạ...

Đoàn ngựa lên đường phi vun vút, nhắm hướng Hạnh Hoa thôn trực chỉ...

Trong khi đó, bọn cướp bể gom hết tàn lực, đánh thẳng lên ngọn đồi và tiêu diệt một phần lớn các đệ tử của Tiêu Hà lão hiệp và chư vị hào kiệt đến giúp Hạnh Hoa thôn.

Tiêu Hà lão hiệp đã thấy thế nguy, nhưng không có cách gì cứu giãn được tình thế vì riêng ông cũng bị Tạ Liên Hồng cầm chân trong trận đấu.

Đường thương của lão hiệp không còn nhanh nhẹn như trước kia nữa, thêm vào đó tinh thần bấn loạn, ông bị Tạ Liên Hồng huy hiếp luôn luôn.

Dân chúng Hạnh Hoa thôn biết không còn trông mong vào sự chống giữ của Tiêu Hà lão hiệp được nữa, nên mạnh ai nấy chạy, tiếng kêu khóc vang trời.

Giữa lúc nguy kịch đó, Tiêu Hà lão hiệp bỗng thấy bụi tung lên dưới chân đôi, bốn kỵ sĩ vọt ngựa tiến lên.

Lão hiệp vui mừng kêu lên:

– Lệ Hồng! Liêu bá phụ đã xuống núi, Vũ huynh con đã về! Hãy an lòng đi...

Lệ Hồng đang giáp chiến với quân địch, chợt nghe tiếng lão hiệp trong lòng thêm phấn khởi, nhìn xuống chân đồi.

Nàng thấy Anh Kiệt ngồi trên lưng ngựa, bảo kiếm cầm tay, chạy thẳng về phía nàng.

Còn ba kỵ sĩ giục ngựa thẳng lên đồi.

Thấy Anh Kiệt sắp sửa đến cứu mình, Lệ Hồng càng thêm phấn khởi, đánh đồn quân cướp về một phía, khiến chúng phải khiếp vía bay hồn.

Anh Kiệt đến nơi vội nhảy xuống vào toan tiếp tay với Lệ Hồng thì nàng đã gọi to lên:

– Hiền huynh! Hãy tiếp tay với thúc phụ bắt tên giặc già ấy đi. Hắn là Tạ Liên Hồng đó.

Anh Kiệt nghe lời em, đến chỗ lão hiệp Tiêu Hà cất tiếng:

– Thúc phụ xin nhường cháu bắt sống tên hải tặc ấy cho.

Tiêu Hà lão hiệp đã đuối sức lắm rồi, phần nóng lòng trở lên đồi xem tình thế ra sao nên vội nhảy ra khỏi vòng chiến.

Ông cất tiếng bảo Anh Kiệt:

– Con hãy thận trọng, ta về Chiêu Anh quán đây!

Tạ Liên Hồng tức giận vô cùng vì hắn sắp sửa hạ thủ Tiêu Hà lão hiệp thì bị kẻ lạ mặt cản ngăn.

Lão thấy Anh Kiệt còn trẻ mà xác xược như vậy nên quát lớn:

– Nhãi con! Mi tài cán bao nhiêu mà dám đương đầu với ta.

Anh Kiệt cười to lên bảo Liên Hồng:

– A ha! Lão chớ nhiều lời! Hãy xem đây!

Chàng vung thanh “Vũ Linh Kiếm” thành một vòng sáng loáng rồi chém thẳng vào đầu Tạ Liên Hồng.

Chúa đảo Kỳ Sa kinh hãi khi nhìn thanh báo kiếm bay tới. Hắn không dám đỡ, vọt thối lui rồi nhìn kỹ Anh Kiệt.

Thanh kiếm này hắn đã đụng độ nhiều lần khi hiệp sĩ Vũ Anh Tùng còn sống. Tại sao gã thiếu niên này lại sử dụng thanh kiếm ấy. Gã là ai. Có quen với Vũ Anh Tùng chăng.

Thấy Tạ Liên Hồng có vẻ sửng sốt nhìn mãi thanh “Vũ Linh Kiếm”, Anh Kiệt nói:

– Người không nhớ thanh kiếm này ư. Nó từng đuổi nhà người ra khỏi đảo Kỳ Sa đó!

Tạ Liên Hồng cất tiếng hỏi:

– Khốn kiếp! Mi là ai.

– Ta ư. Ta là con ruột của Vũ Anh Tùng! Lão tặc còn nhớ không.

Tạ Liên Hồng vụt cười to lên:

– Ha ha! Mi muốn dùng oai danh của cha mi để dọa ta ư. Quá thời rồi con ạ! Hãy giữ mình kẻo bay đầu.

Liên Hồng nói xong vội phóng mình chém tới, nhưng Anh Kiệt đưa thanh bảo kiếm lên đỡ, hấn vội rút về ngay vì lão sợ lưỡi kiếm của mình chạm vào “Vũ linh kiếm” sẽ gây tiện đi.

Lão hy vọng kiếm pháp cao diệu của mình có thể hạ nổi Anh Kiệt.

Nhưng hấn đã lầm. Anh Kiệt còn sung sức, qua vài hiệp, chàng nhìn thấy yếu điểm của Liên Hồng là không dám chạm kiếm với mình nên thay đổi lối đánh.

Chàng dùng ngay nhiều thế bí truyền của Liêu Cốc đạo nhân để hạ Tạ Liên Hồng sớm chừng nào hay chừng nấy.

Lúc nãy, khi đoàn người đến chân đồi Hạnh Hoa, Liêu Cốc nhìn qua tình hình đã truyền cho Anh Kiệt:

– Tình thế rất nguy kịch, bá phụ, Hà Minh và Hoa Mai phải lên ngay trên đồi giải cứu dân chúng trong làng... Con hãy đến tiếp tay với Tiêu Hà và nàng thiếu nữ lạ mặt kia...

Anh Kiệt cúi đầu vâng dạ, rồi giục ngựa đi ngay vì chàng thoáng thấy Lệ Hồng bị vây...

Xa nhau không bao lâu, nhưng quá nhiều biến cố, bây giờ lại gặp nhau tự dưng Anh Kiệt xúc động bồi hồi.

Bây giờ chàng chỉ muốn diệt tan ngay quân giặc để hỏi em tất cả nỗi niềm khi xa vắng.

Thanh kiếm “Vũ Linh” trên tay chàng bay lượn uốn quanh biến hóa không ngừng khiến cho Tạ Liên Hồng hoa mắt, tay chân lúng túng...

Phần thấm mệt, phần kiếm pháp sút kém hơn Anh Kiệt rất nhiều, lão tướng cướp thấy mình không thể chống cự lâu được nữa.

Lão cất tiếng gọi con trai hấn:

– Liên Phương! Cha đã kiệt sức rồi!

Tên hải tặc trẻ tuổi hơn hết, kinh hoàng vội bỏ Lệ Hồng nhảy đến tiếp tay với cha nhưng hấn không hiểu rõ thanh “Vũ Linh kiếm” là vật quý giá nhất trên đời nên vun đống đao bổ vào đầu Anh Kiệt.

Chàng thanh niên họ Vũ vội đưa kiếm lên đỡ.

Một tiếng keng phát ra, thanh đao của Liên Phương bị chém đứt làm hai.

Tạ Liên Hồng cả kinh nhảy tới chặn đứng Anh Kiệt rồi hét to lên:

– Liên Phương! Chạy mau đi thôi!

Nhưng tên hải tặc như bị điên cuồng, móc ba ngọn dao phóng vọt vào đầu Anh Kiệt.

Lệ Hồng đang giao đấu với quân giặc, song vẫn chú ý đến Anh Kiệt và nàng thầm phục tài nghệ của chàng, ngày nay đã hơn xưa rất nhiều. Khi thấy Tạ Liên Phương phóng ba ngọn dao vào mình Anh Kiệt, nàng gọi vang lên:

– Vũ huynh! Coi chừng ám khí!

Anh Kiệt nghe tiếng em vội quay tít thanh kiếm “Vũ Linh” bọc lấy toàn thân và chém đứt ba mũi dao nhỏ vừa bay tới.

Anh Kiệt cả giận đánh đòn Tạ Liên Hồng rồi nhún mình chém vào đầu tên khốn kiếp.

Liên Phương mất vũ khí vội vọt nhảy lên tránh đường kiếm nguy hiểm rồi tìm đường thoát chạy.

Anh Kiệt không đuổi theo, quay mình lại quyết hạ ngay Tạ Liên Hồng.

Chúa đảo Kỳ Sa đã mất hết tinh thần, thấy con trốn đi không còn giao đấu được nữa, loạng choạng một lúc bị Anh Kiệt tước mất khí giới.

Anh Kiệt không dám chậm trễ vội nhảy tới quật ngã lão tướng cướp rồi lôi hất lên đài.

Bọn cướp bể bỏ chạy tán loạn. Lệ Hồng không đuổi theo chúng mà xách kiếm theo anh.

Trên ngọn đồi bây giờ là cả một sự hỗn loạn: Thay chết khắp chốn.

Liêu Cốc đạo nhơn, Hà Minh và Hoa Mai đã chặn đứng được bọn hải tặc.

Từ trước đến nay Hà Minh chỉ nghe tiếng chứ chưa từng được thấy tài lực của Liêu Cốc đạo nhơn.

Bây giờ chừng kiến ông chặn cả một bọn lâu la hàng ngàn đứa, làm chàng khiếp đảm vô cùng.

Cả ba đến nơi thì bọn cướp bể đã tràn đến Chiêu Anh quán.

Liêu Cốc đạo nhơn thấy bọn lâu la có hai tướng cướp rất giỏi làm cho chư vị hào kiệt hao hụt rất nhiều.

Ông bảo Hà Minh và Hoa Mai:

– Các con nên chặn đứng hai tên đó lại.

Hà Minh được lệnh phóng mình tới bên mình một tướng giặc, khiến chư vị hào kiệt reo mừng.

Riêng Hoa Mai, nàng nhìn thấy tên Kỳ Phúc thì cất tiếng cười nhạo báng:

– Ô kìa! Hảo hán họ Kỳ! Không ngờ lại gặp nhau ở đây! Hảo hán đi cầu khẩn bọn Tạ Liên Hồng đến để tiêu diệt Chiêu Anh quán ư. Sao mà tẻ thế.

Kỳ Phúc đang xông xáo giữa đám đồ đệ của Tiêu Hà lão hiệp như chỗ không người, bỗng thấy Hoa Mai vụt hiện ra thì hấn thất sắc.

Đã từng giao đấu với nàng trên vũ đài, Kỳ Phúc hiểu rõ kiếm pháp của nàng hơn hẳn hẳn một bậc. Bây giờ, gặp lại nàng chắc hẳn khó thoát chết. Nhưng giữa lúc bọn giặc bẻ toàn thắng không lý hấn lại bỏ chạy đi thì uống công chiến đấu suốt đêm qua.

Bởi thế, dù biết mình kém tài hơn, Kỳ Phúc cũng thét vang rền:

– Con tiện tỳ. Mi đã tận số rồi mới trở lại đây.

Kỳ Phúc nói xong, hùng hổ chém vào đầu thiếu nữ.

Hoa Mai điềm nhiên mỉm cười.

Nàng đã từng hiểu rõ tài nghệ của kẻ địch nên vội quay út thanh kiếm thành một vòng sáng, đánh bật thanh đao của hấn.

Kỳ Phúc đã sẵn gờm tài thiếu nữ nên chỉ qua vài hiệp, đao pháp của hấn đã loạn lên.

Hoa Mai không chậm trễ phút nào, càng áp đảo hấn dữ dội hơn.

Kỳ Phúc biết mình khó thoát chết, nên vội thét lâu la:

– Bậy đâu. Xông vào đi!

Nhưng bọn cướp nhìn thấy kiếm pháp của Hoa Mai quá kỳ diệu nên chúng đều khiếp sợ, thối lui ra xa...

Hoa Mai thấy thế cả cười:

– Kỳ Phúc! Mi đã thấy chưa. Giờ tàn của mi đã đến! Hãy sám hối lần đi, rồi ta cho về châu diêm chúa!

Kỳ Phúc quá sợ hãi quay nhìn đám lâu la với đôi mắt tuyệt vọng.

Hoa Mai thấy đã đến lúc kết liễu cuộc đời tên phản phúc nên vội thay đổi kiếm pháp rồi dùng một thế bí truyền chém đứt ngang cuống họng của kẻ địch. Kỳ Phúc rú lên một tiếng buông thanh đao, gục xuống máu tuôn xối xả.

Bọn lâu la trước cái chết của Kỳ Phúc quá khiếp đảm thối lui. Chúng ùn ùn kéo khỏi Chiêu Anh quán. Bên ngoài Liêu Cốc đạo nhơn đang dùng đường kiếm kỳ diệu của mình chặn đứng các tướng cướp và bọn lâu la khiến chúng không làm sao tràn được vào trong.

Tay kiếm của ông như rồng bay phượng múa và lợi hại vô cùng. Không một tên cướp nào qua được hai hiệp chỉ trong một lát mà thân giặc nằm chất đống trước cổng quán Chiêu Anh.

Bọn cướp quá khùng khiếp, mất hết tinh thần chưa biết tấn thối thế nào thì từ bên trong quán, bọn lâu la của Kỳ Phúc đã ủa ra chạy tán loạn càng làm cho chúng khiếp vía, không ai bảo ai, tự nhiên tan rã hàng ngũ, chạy trở xuống đồi.

Tiêu Hà lão hiệp cũng vừa lên đến nơi. ông thấy quân cướp bể chạy hết rất vui mừng chạy đến trước mặt Liêu Cốc đạo nhân quỳ xuống thưa:

– Tiểu đệ bất tài làm nhọc sức đại huynh. Nếu đại huynh không hạ san thì còn chi là Chiêu Anh quán.

Liêu Cốc đạo nhân vội đỡ Tiêu Hà dậy, nói:

– Hiền đệ đừng nói thế. Đây là sự suy kém chung của phái võ ta, chứ nào phải ở em.

Giữa lúc đó Anh Kiệt và Lệ Hồng đem Tạ Liên Hồng lên đến nơi.

Liêu Cốc đạo nhân cả giận quát mắng Tạ Liên Hồng:

– Tên giặc già kia! Đã bao lần chúng ta tha chết cho mi mà vẫn chùng nào tặc ấy! Lần này thì đừng trách ta độc ác!

Tạ Liên Hồng như hổ đã sa cơ, đầu gục xuống không nói một lời.

Đến giờ phút này lão mới thấy sự đại đột của mình khi nghe lời Kỳ Phúc. Đang hùng cứ ngoài đảo Kỳ Sa, binh tướng hùng mạnh, lương thực dồi dào, trăm năm chưa chắc ai dám động đến. Lão chỉ vì tham tước phong của Cù Thái Hậu, ham phục thù rửa hận mà ngày nay tất cả điều tiêu tan hết: Các thủ hạ và lâu la bị tiêu diệt, con cái tứ tán, đứa bị bắt, đứa bị thương, thật trong đời cướp bể chưa lần nào Tạ Liên Hồng bị thảm hại như thế.

Tạ Liên Hồng nhìn xuống đồi, thấy thầy người nằm chổng chất nước mắt tuôn tràn

Liêu Cốc đạo nhân hiểu rõ tâm trạng tên cướp già qua đôi mắt hấn, nên từ từ nói:

– Tạ Liên Hồng. Người thấy chằng. Bao nhiêu người phải chết vì cái mộng cuồng dại của mi. Bao oan hồn vô tội vì mi phải đành vất vưởng ở một thế giới u uất nào.

Giữ lúc ấy, Hoa Mai từ từ bước đến trước Tiêu Hà lão hiệp quỳ xuống:

– Ngàn lạy thúc phụ, xin người tha tội cho kẻ bất hiếu.

Nàng cúi xuống, không dám ngược mắt nhìn ông.

Tiêu Hà lão hiệp đã nhìn thấy Hoa Mai từ lúc nãy, trong lòng rất vui mừng nhưng vẫn nín lặng vì ông quyết phen này sửa trị Hoa Mai, chứ không để nàng như xưa nữa...

Đến khi Hoa Mai quỳ xuống xin tội, ông ngoảnh mặt nhìn nơi khác.

Hoa Mai khiếp sợ vô cùng.

Lần đầu tiên trong đời nàng mới thấy Tiêu Hà lão hiệp tỏ ra giận dữ như vậy.

Nàng nhìn Liêu Cốc đạo nhờn như cầu khẩn người can thiệp dùm.

Liêu Cốc thương tình Hoa Mai, khẽ vỗ vai Tiêu Hà nói:

– Hiền đệ bớt giận! Hạnh Hoa đã biết ăn năng sửa lỗi rồi. Vả lại cháu rời Hạnh Hoa thôn là đến ngay Sơn Nhai động với ngũ huynh, chứ không hề làm điều gì trái phép. Hiền đệ niệm tình ngũ huynh mà tha cho cháu một lần.

Tiêu Hà lão hiệp nhìn Hoa Mai, nói với vẻ nghiêm khắc lạ lùng:

– Thôi đứng lên! Từ nay ta sẽ không dễ dãi với con nữa!

Hoa Mai lay tạ hai người rồi khoanh tay đứng hầu.

Trong lúc đó Anh Kiệt bước đến gần Lệ Hồng, bốn mắt nhìn nhau xúc động.

Anh Kiệt khẽ nói:

– Hiền muội! Bệnh tình thúc mấu ra sao.

Lệ Hồng bận giao đấu chưa kịp kể hết nỗi niềm cho Anh Kiệt, bây giờ nghe chàng hỏi, nàng khóc ngất lên để trút hết những nỗi đau khổ chất chồng trong lòng.

Nàng nghẹn ngào nói:

– Mẹ đã chết... Rồi... Còn đâu... Nữa anh.

Anh Kiệt thất sắc kêu lên:

– Trời!... Em...

Liêu Cốc đạo nhờn, Hà Minh và Hoa Mai đều sững sốt nhìn Tiêu Hà lão hiệp, trong lúc Lệ Hồng gục đầu vào vai Anh Kiệt nức nở.

Anh Kiệt tưởng chừng như trái tim mình bị một bàn tay vô hình bóp lại. Chàng thấy thương mến Lệ Hồng hơn bao giờ hết.

Tiêu Hà lão hiệp bắt đầu bảo Liêu Cốc:

– Hiền tẩu tắt nghỉ khi bọn Tạ Liên Hồng khởi cuộc tấn công. Trước đó, em đã hết sức chạy chữa nhưng không thể nào cưỡng nổi số mệnh.

Mọi người đều rơm rớm nước mắt trước hung tin đó.

Tiêu Hà bỗng nói:

– Câu chuyện còn dài không thể nói hết ở đây được! Chúng ta nên vào nhà đi thôi!

Ông truyền cho các đệ tử đem giam Tạ Liên Hồng rồi mọi người lên Chiêu Anh quán.

Anh Kiệt nắm chặt tay Lệ Hồng dìu nàng đi, trong lúc Hoa Mai đưa mắt nhìn theo hai người, có vẻ nghĩ ngợi bâng khuâng.

Hà Minh nhìn Hoa Mai rồi nhìn đi nơi khác...

Đã mấy ngày qua mùi tử khí vẫn bao trùm ngọn đồi Hạnh Hoa thôn.

Tiêu Hà lão hiệp đã huy động toàn thể dân chúng các làng lân cận để chôn

thây người chết trên các sườn đồi cả ngày lẫn đêm mà vẫn chưa hết xác. Thỉnh thoảng họ lại tìm được một người mắc trên ngọn cây, trong hốc đá, hay rơi xuống hào sâu...

Liêu Cốc đạo như nghiên cứu kế hoạch phòng thủ khác vì người tin chắc rằng thế nào cũng có ngày quân triều đình sẽ đến đây vì khi đã ra mặt đàn áp phái võ Hạnh Hoa, Cù thị không bao giờ để yên Chiêu Anh quán. Ác phụ cũng dư biết Hạnh Hoa thôn là linh hồn của các phái võ trong nước.

Tiêu Hà lão hiệp cũng bận rộn không kém. Suốt ngày đêm, người lo luyện tập các đệ tử cho thuần thục hơn trước và thu nhận thêm một số khác để thay thế những người đã bỏ mình và bị thương trong trận chiến đấu vừa qua...

Hoa Mai, Anh Kiệt, Lệ Hồng đều tận lực giúp đỡ người.

Riêng Hà Minh, sau khi thấy mọi việc ở đây đều an bày, chàng nói với Liêu Cốc đạo như và Tiêu Hà lão hiệp để về thành Phiên Ngưng tiếp tay với Tiểu Lý Bá thi hành mật kế “Phù Kiến Đức, phế Ai Vương”.

Liêu Cốc đạo như nghĩ ngợi giây lâu rồi bảo rằng:

– Con cũng biết rằng chúng ta đều nóng lòng giải cứu Hoàng Quốc Kính. Nhưng việc này có liên quan đến đại cuộc nên nhường quyền định đoạt cho Lữ Quốc Công.

Người ngưng lại một lúc rồi nói tiếp:

– Con về đến Phiên Ngưng hãy cho người biết là phái võ Hạnh Hoa thôn rất nóng lòng trừ diệt Cù Thị, nhưng vẫn một lòng theo lệnh Quốc Công. Riêng con phải cho người thường thường đem tin về đây cho ta hiểu rõ những biến chuyển của tình thế.

Hà Minh vâng dạ cúi đầu thì Lệ Hồng đã bước tới trước mặt Liêu Cốc đạo như thưa:

– Xin phép bá phụ cho con được trở về Phiên Ngưng với Hà huynh vì ngày nay mẹ con đã chết... Con không còn bận bịu gì cả... Con rất nóng lòng về việc của cha con...

Lệ Hồng nghẹn ngào trong khi nói tới đó. Một lát sau nàng tiếp:

– Con đến Phiên Ngưng chắc có thể sẽ giúp đại huynh Tiểu Lý Bá được nhiều.

Anh Kiệt nhìn Liêu Cốc đạo như và thấy người có vẻ dăm chiêu nghĩ ngợi, chàng lo sợ vô cùng. Trở lại Phiên Ngưng làm sao thoát chết được. Vả lại sự ích lợi cho đại cuộc cũng không được bao nhiêu.

Chính chàng có thể đi được mà vẫn phải ở lại Hạnh Hoa thôn để lo đào luyện những tay kiếm và kết giao lại với hào kiệt bốn phương.

Đôi khi công việc không cần người đến Phiên Ngưng cho đông, chỉ có hại thêm...

Anh Kiệt toan bước tới ngăn em lại thì Liêu Cốc đạo nhưn đã nói:

– Lệ Hồng! Con nên đứng dậy. Không phải một mình con nóng lòng về Phiên Ngưng thôi đâu! Cả chúng ta đều mong ngày về, diệt tan hết phe đảng Cù Thái Hậu. Nhưng việc gì cũng phải tuần tự mà tới. Hiện nay không ai biết được tình thế ở Phiên Ngưng ra sao. Không chừng quân Hán đã chiếm lấy thành, diệt hết các lão quan, thì ta kéo nhau về cũng chỉ làm mồi cho chúng. Nếu không chúng ta cũng sẽ làm trở ngại cho công cuộc sắp đặt của Lữ Quốc Công... Do đó mà ta mới ẩn nhẫn đợi chờ tin tức của người... Riêng con, hiện đang bị tâm nã ráo riết, ra đi chưa được bao đoạn đường đã rước họa vào thân... Con đã không giúp Tiểu Lý Bá được gì mà còn gây thêm sự đau lòng cho toàn thể chúng ta.

Lệ Hồng cúi đầu rơm rớm nước mắt. Thấy nàng buồn khổ thái quá, Liêu Cốc đạo nhưn vội an ủi nàng:

– Con đừng buồn và hãy tin tưởng đến sự thành công!

Đạo nhưn lại quay sang Hà Minh, bảo:

– Thôi con lên đường ngay đi và đừng quên lời ta dặn.

Hà Minh cúi đầu chào nhị vị bá phụ, từ giã Anh Kiệt, Hoa Mai, Lệ Hồng rồi giục ngựa xuống đồi...

Chàng cấp tốc vượt núi băng rừng về Phiên Ngưng, nóng lòng vì đại cuộc và cũng mong mỗi được gặp lại nàng thiếu nữ họ Phi...

Chiều về chậm chậm trên đồi.

Hạnh Hoa thôn như qua cơn bệnh ngặt nghèo. Những cổng rào hư hỏng, những gian nhà bị đốt rụi đều được sửa chữa hay xây cất lại.

Đã nghe tiếng hát của những nàng thôn nữ trong rẫy sắn, nướng khoai, tiếng đàn cây trong rừng xa và tiếng hò kéo gõ của đoàn trai trẻ trong làng.

Mọi người đều quen dần gian khổ để kiến tạo lấy sự sống mới cho mình và cho con cháu mai sau.

Riêng đoàn quân giữ làng vẫn ngày đêm luyện tập không ngừng.

Ngoài phận sự gìn giữ Hoa Mai thôn. Họ còn chuẩn bị cuộc tiến nhập kinh thành để đánh đuổi quân nhà Hán.

Nhờ sự tận lực của Liêu Cốc, Tiêu Hà, Anh Kiệt, Hoa Mai, Lệ Hồng mà đoàn quân ấy càng ngày càng thêm dũng mãnh so với lúc chiến đấu với quân cướp bể còn hơn bội phần.

Nhưng Lệ Hồng dù tận tâm với công việc vẫn chưa hết buồn.

Cứ chiều chiều nàng lại ra phía sau đồi, ngồi bên mộ mẹ, nhìn về Phiên Ngưng tưởng nhớ đến cha cho đến khi trời tối mịt mới trở về Chiêu Anh quán.

Chiều nay, công việc vừa xong, Lệ Hồng lại thơ thẩn ra phía sau đồi, trong lòng cảm thấy buồn bã hơn...

Lúc rời khỏi Phiên Ngưng đưa mẹ về đây, Lệ Hồng chỉ mong được gặp Anh Kiệt vì chàng chính là nguồn an ủi duy nhất của nàng.

Nàng đã dự định nói hết lòng mình, bày tỏ cho Anh Kiệt thấy tình thương của nàng đã vượt ra ngoài phạm vi gia đình. Nàng yêu chàng tha thiết từ bao nhiêu năm rồi. Đời nàng từ đây lại càng cô độc hơn và chỉ còn có tình yêu của chàng thôi.

Nhưng mãi đến hôm nay, đã bao lần ngồi bên Anh Kiệt nàng không can đảm thổ lộ tâm tình, mặc dầu Anh Kiệt lúc nào cũng tỏ ra chăm sóc đến nàng và chỉ muốn nàng được khuây khỏa nỗi lòng.

Tuy nhiên, mỗi khi nhìn vào đôi mắt Anh Kiệt, Lệ Hồng cảm thấy chàng vẫn xem mình như ruột thịt.

Trong sóng mắt của chàng, Lệ Hồng không hề thấy biểu lộ một chút tình yêu trai gái.

Bỗng từ đâu có tiếng nhạc ngựa reo vang trong buổi chiều vắng lặng.

Lệ Hồng quay nhìn lại và thấy một bóng trắng đang phóng ngựa bên kia đồi mà nàng biết chắc đó là Hoa Mai, người cháu gái của Tiêu Hà lão hiệp...

Lệ Hồng đã nghe thuật lại những hành động, tính tình kiêu hãnh của nàng và câu chuyện Anh Kiệt sửa trị nàng trên đài.

Lệ Hồng có cảm tình với người thiếu nữ tài ba và biết cải hối đó.

Lần đầu tiên được Tiêu Hà lão hiệp giới thiệu cho hai nàng biết nhau, Lệ Hồng càng thấy Hoa Mai nhìn mình với cả cảm tình tha thiết trong đôi mắt.

Hai người đã nhiều lúc hàn huyên với nhau và Lệ Hồng đã hiểu rất nhiều về cuộc đời của Hoa Mai.

Nàng mồ côi từ nhỏ, sống lang thang theo thóc phụ khắp nơi, thiếu hẳn tình thương yêu của mẹ hiền.

Hoa Mai đã nói với nàng:

– Em mất mẹ từ nhỏ nên không hiểu được tình yêu thương mẹ đến bậc nào, nhưng nhìn thấy chị ngày nay, em mới hiểu rằng trên đời còn có một thứ tình thiên liêng mà mình không được hưởng.

Đang buồn khổ, nghe Hoa Mai nói thế, Lệ Hồng xúc động bồi hồi và cảm thấy mình còn hạnh phúc hơn nàng rất nhiều...

Rồi ngày ngày nàng càng thấy mến Hoa Mai như hai chị em ruột thịt.

Tiêu Hà lão hiệp và Liêu Cốc đạo nhưn thấy hai người khẩn khít với nhau có vẻ bằng lòng lắm!

Nhất là Anh Kiệt, chàng biểu lộ sự sung sướng rõ rệt.

Nhưng đôi khi Lệ Hồng bắt gặp anh nhìn Hoa Mai một cách khác lạ khiến nàng không khỏi nghi ngờ băng quơ. Cái nhìn đó không bao giờ Anh Kiệt gởi trao

cho nàng...

Lệ Hồng bắt đầu nghi ngờ và trong lòng không được yên tĩnh lắm.

Những ngày đầu tiên về đến Hạnh Hoa thôn, Lệ Hồng có linh cảm giữa nàng và Anh Kiệt khó tìm được nguồn vui như thuở nào ở Phiên Ngưng. Việc đó làm cho nàng buồn lắm.

Nếu Anh Kiệt để ý thương Hoa Mai thì nàng sẽ ra sao.

Lệ Hồng không dám nghĩ thêm. Chuyện đó vượt quá sự chịu đựng của nàng.

Nàng thấy như bầu trời vụt tối sầm lại và mình đang đi trong bóng đêm. Trên đường đời, bây giờ Anh Kiệt là nguồn sống của nàng. Mất chàng, Lệ Hồng không cần phải nghĩ ngợi gì thêm nữa.

Có tiếng động phía sau làm Lệ Hồng giật mình quay lại.

Anh Kiệt đang đứng nhìn nàng mỉm cười. Lệ Hồng thấy lòng mình rộn rã niềm vui vì nàng vừa nghĩ đến chàng thì Anh Kiệt đã hiện đến...

Anh Kiệt hỏi:

– Em chưa về ư.

Rồi không đợi Lệ Hồng đáp, chàng bước đến bên nàng, chấp tay xá trước mộ Hoàng Đề đốc phu nhân rồi ngồi xuống.

Lệ Hồng khẽ đáp:

– Em cũng sắp về đây.

Anh Kiệt bỗng hỏi:

– Em đang nghĩ ngợi gì đấy.

Lệ Hồng nhìn ra xa, đôi mắt mơ màng:

– Em đang nhớ lại những ngày xa xưa bình dị ở Phiên Ngưng, chúng ta sống yên vui với mái gia đình, nào biết được những nỗi khổ đau của cuộc đời...

Anh Kiệt nín lặng. Tại sao đang vui, Lệ Hồng lại nhắc chi những ngày cũ, khiến chàng cũng thấy buồn lây!

Lệ Hồng tiếp:

– Em còn nhớ trước ngày chia tay để về Hạnh Hoa thôn này, anh đã nói: “Rồi cũng có ngày trở lại thăm thúc phụ, thăm em”. Lúc ấy, chính em đã lo sợ không bao giờ còn có ngày đó. Linh cảm đã báo trước với em như vậy.

Anh Kiệt nhớ rõ cuộc gặp gỡ cuối cùng giữ hai người trong vườn vắng, đêm trăng nào đó. Lúc ấy, Lệ Hồng buồn bã lắm, Lệ Hồng nói toàn những lời bi thiết và nàng đã giận chàng vì một câu chuyện không đâu.

Nàng giận luôn cho đến ngày chàng trở về Hạnh Hoa thôn mà không cho gặp mặt.

Chàng quay lại nhìn em mà hỏi:

– Đến bây giờ anh vẫn không hiểu được ngày trước vì lẽ gì em giận anh.

Lệ Hồng cúi đầu suy nghĩ.

Nàng thấy đã đến lúc cần nói rõ cho Anh Kiệt hiểu lòng mình nhưng sao nàng vẫn thấy ngượng ngập khác thường.

Anh Kiệt hỏi tiếp:

– Anh nhớ mình không làm điều gì phật ý em, chỉ có nói lỡ lời, mỗi một câu:

“Em tưởng anh là gái.” thế mà em lại giận được. Vì sao thế em.

Lệ Hồng bỗng ngược nhìn anh với đôi mắt buồn và đăm đúi yêu thương khiến Anh Kiệt phải ngạc nhiên, quay nhìn nơi khác.

Nàng nói:

– Vì ngày trước anh không hiểu được lòng em.

Anh Kiệt mỉm cười:

– Em có nói điều gì đâu mà anh đoán hiểu được. Anh thấy em làm ra vẻ giận dỗi như mọi khi, anh cứ tưởng em làm nũng. Nào ngờ đâu...

Anh Kiệt nhìn Lệ Hồng rồi cười lên khiến nàng bẽn lễn cúi đầu; những điều dự định nói ra tự dưng tan biến mất.

Anh Kiệt nào hiểu được những điều suy tính trong lòng em. Chàng vô tình cứ nhắc lại chuyện xưa:

– Cho mãi đến khi em lánh mặt, anh mới biết là em giận anh thật sự. Anh đã tìm em nhiều lần, song cửa phòng em đóng chặt...

Chàng ngưng lại một phút rồi hỏi với vẻ ngạc nhiên:

– Nhưng tại sao em lại xin phép thúc phụ cho anh về Hạnh Hoa thôn này.

Lệ Hồng đáp giọng buồn bã:

– Vì em thấy anh nóng lòng về thăm bá mẫu.

– Anh cũng nghĩ thế nên thăm cảm tạ em. À, anh còn gửi cho em một bức thư để giải bày hết những hiểu lầm giữa chúng ta. Em có được thư đó chăng.

Lệ Hồng không đáp.

Anh Kiệt lại hỏi:

– Tại sao em không trả lời cho anh.

Lệ Hồng nhìn xuống chân đôi. ánh nắng đã tắt từ lâu, hoàng hôn đã về trên vạn vật. Nàng cảm thấy khó nói hết lòng mình cho Anh Kiệt biết. Nàng đã cố ý nhiều lần, nhưng Anh Kiệt vẫn vô tình không hiểu những lời nói có ẩn ý của nàng...

Chàng quả tình không nghĩ đến sự yêu đương thâm kín của nàng.

Lệ Hồng buồn nản vô cùng.

Nàng thần thờ, ngả người ra phía sau nhìn lên nền trời xanh cao vút. Không biết đến bao giờ Anh Kiệt hiểu được lòng nàng.

Anh Kiệt lại hỏi:

– Vì sao em không đáp thư anh.

Tự nhiên, Lê Hồng lặp lại câu nói lúc nãy:

– Vì anh không hiểu được lòng em.

Nhưng Anh Kiệt vẫn vô tình lướt qua câu nói thố lộ tình yêu đó. Chàng lắc đầu nói:

– Thật tình, anh không hiểu được em! Sống chung với nhau hàng bao nhiêu năm trời cho đến lúc chia tay, anh mới biết rằng em khó tánh. Chỉ nói có một câu phật ý mà em giận thật lâu.

Rồi chàng nhìn Lê Hồng hỏi:

– Đến ngày nay thì em hết giận anh rồi chứ...

Lê Hồng không đáp chỉ mơ màng nhìn ra xa, nước mắt tự dưng muốn tràn ra khoe, nàng cảm thấy mình lẻ loi cô độc quá.

Biết đến bao giờ Anh Kiệt mới hiểu được lòng nàng.

Tiếng lạc ngựa bên kia đồi bỗng vang lên rộn rã khiến Anh Kiệt quay nhìn lại.

Vừa thoáng thấy cái bóng trắng ẩn hiện trong ngàn cây chàng đứng phất lên.

Lê Hồng biết rõ Hoa Mai vẫn chưa về và đang tập luyện đoàn ngựa mới bắt được.

Anh Kiệt bỗng nói:

– Ai hình như là Hoa Mai, phải không em.

Lê Hồng khẽ đáp:

– Vâng. Đúng là chị ấy rồi.

Lê Hồng thấy Anh Kiệt mỉm cười rồi ngồi xuống bên nàng.

Hai người cùng im lặng rất lâu, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ.

Anh Kiệt chợt nhìn Lê Hồng hỏi:

– Em thấy Hoa Mai thế nào.

Lê Hồng ngạc nhiên nhìn chàng và rất bất ngờ trước câu hỏi lạ lùng đó. Nhưng nàng cũng đáp:

– Em thấy chị ấy tài giỏi và đẹp nữa...

Anh Kiệt vội cướp lời nàng:

– Không! Anh hỏi về tính tình của nàng kia.

– A. Chị Hoa Mai rất dễ thương anh ạ, luôn tỏ ra biết kính nể và nhường nhịn

mọi người, khác hẳn tiếng đồn về chị ấy.

Anh Kiệt gật đầu nói:

– Ngày nay, nàng khác trước rất nhiều. Em có biết đâu, tánh nàng rất ngang ngạnh và dám khinh khi tất cả anh hùng hào kiệt...

Lệ Hồng tiếp lời anh:

– Nhờ anh sửa trị nàng một lần ở trên đài mà nàng đổi tánh...

– Ai bảo em thế.

– Khắp thôn Hạnh Hoa này, ai không biết chuyện đó. Em ở đây làm sao không nghe thấy.

Trong câu nói của Lệ Hồng đượm vẻ buồn buồn, chua chát nhưng Anh Kiệt vô tình không để ý.

Chàng bỗng đứng lên bảo lệ Hồng:

– Chúng ta sang bên kia đồi xem Hoa Mai luyện tập đoàn ngựa đi em.

Tự nhiên Lệ Hồng muốn trở về phòng. Nàng muốn được tự do khóc một mình, khóc cho sự không may mắn của cuộc đời.

Nàng ngược nhìn Anh Kiệt rồi đáp:

– Thôi anh đi một mình vậy! Em phải về đây...

Anh Kiệt lo ngại nhìn em và chợt chú ý đến vẻ tiêu tụy của nàng.

Chàng khẽ hỏi:

– Hình như em không được khỏe.

– Dạ không!

– Sao anh thấy em cứ buồn mãi vậy.

Lệ Hồng cắn chặt đôi môi để khỏi bật thành tiếng khóc. Nàng quay mình chạy vụt lên đồi, trong lúc Anh Kiệt lặng yên nhìn theo nàng, trong lòng hết sức phân vân.

Đêm lặng lẽ trôi...

Hạnh Hoa thôn chìm đắm trong màu sương khói mơ hồ, khắp nơi đều yên vắng, chỉ có tiếng mõ cầm canh rơi rạc buông lờ lững hòa lẫn với tiếng gió trong rừng.

Bỗng chàng thanh niên canh cổng bắc giạt mình lắng nghe.

Trong gió ngàn lộng thổi hình như có tiếng vó câu rộn rịp.

Chàng chăm chú nhìn xuống chân đồi, cố mở mắt ra thật to để xem cho rõ.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần và thanh niên kinh hãi khi thấy bóng một kỵ sĩ giục ngựa lên đồi.

Chàng buông giáo, nhẩy vọt đến toán quân phòng thủ mặt bắc đang say sưa ngủ...

Chàng gọi người trưởng toán:

– Tỉnh dậy! Tỉnh dậy mau đi! Có người lên đòi kia...

Trưởng toán đang mơ màng vụt chàng tỉnh dậy, chụp lấy khí giới rồi thét anh em chạy xuống đòi...

Vừa thấy dạng chàng ky sĩ bí mật, trưởng toán ra hiệu cho mọi người nằm phục xuống sẵn sàng chiến đấu.

Ky sĩ ung dung lên đòi như đến chỗ không người. Chàng có ngờ đâu mình đang đi lần vào chỗ phục kích.

Một tiếng thét khô khan vang lên trong đêm vắng:

– Dừng lại.

Ky sĩ giật mình ghìm cương ngựa, rút phất thanh kiếm bên mình phòng bất trắc. Chàng nhìn đảo đảo, cố tìm kẻ vừa lên tiếng nhưng bốn bề lại vắng lặng như trước, không một tiếng động, không một bóng người...

Ky sĩ bỗng cất tiếng hỏi:

– Ai đấy. Gọi ta để làm gì.

Tiếng chàng vọng lên trong đêm khuya.

Trưởng toán cất tiếng hỏi:

– Người là ai. Đến đây có việc gì.

Ky sĩ biết mình đang tiếp chuyện với quân canh nên dịu giọng đáp:

– Tôi từ Phiên Ngưng tới đây và muốn gặp hiệp sĩ Vũ Anh Kiệt.

Trưởng toán đã được mật lệnh của Tiêu lão hiệp từ mấy hôm nay nhưng vốn thận trọng, chàng hỏi:

– Xin tráng sĩ cho biết quý danh.

Ky sĩ hơi ngạc nhiên vì sự canh phòng quá cẩn mật của Hạnh Hoa thôn nhưng cũng đáp:

– Tôi là Lữ Kỳ. Phiền chư vị cho Vũ hiệp sĩ biết tin dùm.

Trưởng toán từng nghe tiếng Lữ Kỳ là cháu của Lữ Quốc Công nên không hỏi nữa, vội truyền anh em báo tin về Chiêu Anh quán.

Chàng quay sang bảo Lữ Kỳ:

– Xin mời công tử lên đòi.

Quân canh vào Chiêu Anh quán giữa lúc Tiêu Hà lão hiệp và Liêu Cốc đạo nhơn đang thảo luận binh pháp.

Thấy dạng chúng, cả hai đứng dậy, tưởng đâu quân giặc tấn công nhưng khi được biết Lữ Kỳ đến, hai người đều lộ vẻ vui mừng.

Anh Kiệt, Lệ Hồng, Hoa Mai hay tin đều tề tụ đông đủ.

Lữ Kỳ vừa xuống ngựa đã nhìn thấy Anh Kiệt và Lê Hồng. Chàng nhìn vẻ tiêu tụy của Lê Hồng trong lòng rất xót xa.

Chàng bước vào phòng và dù chưa được gặp Liêu Cốc đạo nhơn và Tiêu Hà lão hiệp lần nào, Lữ Kỳ cũng đoán ngay họ là những người cầm đầu phái võ Hạnh Hoa thôn.

Trong lúc đó, Anh Kiệt bước đến nắm lấy tay chàng hỏi nhỏ:

– Công tử hãy ra mắt Tiêu Hà bá phụ và Liêu Cốc đạo nhơn trước đã.

Lữ Kỳ vội chấp tay vái chào:

– Cháu là Lữ Kỳ, xin ra mắt nhị vị bá phụ.

Liêu Cốc khẽ nói:

– Công tử từ Phiên Ngưng đến đây có việc chi.

Lữ Kỳ vội lấy trong mình một bức thư trao Anh Kiệt và nói:

– Cháu vâng lời Tiểu Lý Bá hiền huynh mang thư cho Vũ đại huynh.

Liêu Cốc bảo Anh Kiệt bóc thư ra đọc cho mọi người cùng nghe.

Anh Kiệt xé thư ra trong lòng hết sức hồi hộp. Chàng khẽ đọc:

“Anh Kiệt đại huynh nhĩ giám. Từ lúc chia tay, để đến Phiên Ngưng và lo cho xong kế hoạch “Phù Kiến Đức, phế Ai Vương” chẳng may Hoàng thúc phục bị Cù Thái Hậu lộng quyền hạ ngục, chắc đại huynh đã biết, khiến các lão quan đều khiếp vía bay hồn. Tiếp đến Cù Lạc đưa quân Tàu xâm nhập vào hoàng thành, làm nhiều việc bạo ngược. Dân chúng ngày đêm bị hiếp đáp, hành hung, các lão quan sống trong tình trạng phập phồng từng giờ từng phút: Bọn An Quốc Thiếu Quý, Cù Lạc, Phi Hồng Xà đều xem chốn triều đình như chỗ không người.

Chúng muốn giết ai tùy ý chúng. Tuy nhiên Quốc Công Lữ Gia rất khéo léo giả câm, giả điếc, trước những hành động của chúng chỉ cốt được yên thân mà tiếp tục thi hành kế hoạch “Phò Kiến Đức, phế Ai Vương”. Công việc tiến hành đã xong quá nửa thì bọn chúng bắt đầu nghi ngờ nên thiết lập một đội dọ thám rất nguy hiểm do An Quốc Thiếu Quý cầm đầu đã đánh phá tổ chức của ta. Chúng quyết bắt được đủ bằng cứ để triệt hạ Quốc Công Lữ Gia cho danh chánh ngôn thuận”.

“Trong bọn do thám có nhiều kẻ tài giỏi mà một mình ngu đệ và công tử Lữ Kỳ khó đương đầu nổi nên cầu cứu với đại huynh”.

Đại cuộc có thành hay không đều do kế hoạch “Phò Kiến Đức phế Ai Vương”. Ngày nay, không triệt hạ được lũ do thám của chúng thì ngu đệ đánh bó tay.”

“Xin đại huynh hiểu rõ tình cảnh ở Phiên Ngưng mà tìm cách đưa chư vị hào kiệt về tiếp ứng, kẻ không còn kịp nữa.”

Ngu đệ kính bái.

Tiểu Lý Bá.

Anh Kiệt đọc xong bức thư liền thưa với Tiêu Hà lão hiệp và Liêu Cốc đạo

nhơn:

– Kính nhị vị thúc phụ, khi xưa lúc con chia tay nhau ở thôn Cao Đồng, tiểu điệt có giao hẹn với Tiểu Lý Bá đại huynh là sẽ đem chư vị hào kiệt đến giúp sức. Bây giờ ta sẽ không chân chờ được nữa...

Liêu Cốc đạo nhơn liền đáp:

– Con nói phải! Đã đến lúc bọn ta phải ra tay cứu nước. Con và Lệ Hồng, Hoa Mai hãy vào trong sắp sửa hành trang để lên đường ngay.

Mọi người đều vui mừng, chia tay nhau về phòng riêng.

Liêu Cốc đạo nhơn bỗng hỏi Lữ Kỳ:

– Con có gặp Hà Minh chăng.

Thấy Lữ Kỳ có vẻ ngỡ ngác, Tiêu Hà lão hiệp nói thêm:

– Hà Minh về Phiên Ngưng trên mười hôm nay, con có biết không.

Lữ Kỳ lắc đầu:

– Dạ không! Từ khi Hà huynh đưa Hoàng Đề đốc phu nhân về đây đến giờ, cháu không được tin tức gì cả.

Độ chừng Lữ Kỳ chưa rõ cái chết của Hoàng phu nhân và cuộc tấn công của bọn Tạ Liên Hồng nên Tiêu Hà lão hiệp thuật sơ qua cho chàng nghe.

Lữ Kỳ sững sốt kêu lên từng lúc:

– Trời ơi! Cháu có ngờ đâu...

Nếu không có nhị vị lão hiệp ngồi đây chắc Lữ Kỳ đã chạy vào phòng Lệ Hồng để chia bớt nỗi khổ của nàng. Chàng có ngờ đâu trên đường đời, Lệ Hồng lại gặp nhiều chuyện không may đến thế.

Giữa lúc đó Liêu Cốc đạo nhơn rất phân vân: Hà Minh đã đi về đâu. Nếu chàng vẫn tiếp tục con đường về Phiên Ngưng thì làm sao không gặp Lữ Kỳ. Đạo nhơn lo ngại Hà Minh đã gặp chuyện chẳng lành ở dọc đường.

Nhưng hiện tại còn nhiều việc cần bàn với Tiêu Hà lão hiệp nên ông đành gác qua những lo ngại về Hà Minh.

Liêu Cốc khẽ bảo Tiêu Hà:

– Bây giờ đã đến lúc anh em ta phải chia tay. Việc phòng thủ Hạnh Hoa thôn không còn phải lo nữa. Chỉ riêng các toán quân thì ta cần luyện chúng đánh những thế trận lớn Vì theo tình thế này, ngu huynh sợ có ngày đánh to thôi... Đánh với quân binh nhà Hán, thì quân ta phải thành thực lắm mới được. Hiền đệ nên huy động dân chúng các làng, tập luyện cho họ theo đúng với câu “Thời bình làm dân, thời loạn làm lính”

Liêu Cốc đạo nhơn dừng lại, Tiêu Hà lão hiệp vẫn lặng lẽ cuối đầu nghe lời chỉ dạy của anh.

Riêng Lữ Kỳ công tử, chàng nghe sơ qua lời dặn dò của đạo nhơn cũng đủ phục tài thao lược của người.

Liêu Cốc đạo nhơn lại cất tiếng:

– Kế hoạch “Phù Kiến Đức, phế Ai Vương” tuy hay nhưng không khéo sẽ hư hỏng. Tiểu Lý Bá chỉ trông cậy vào uy tín của Lữ Quốc Công để thu phục nhân tâm mà thi hành kế hoạch. Các lão quan và dân chúng Phiên Ngưng thành có thể theo về với Quốc Công, nhưng toàn dân trong nước và các môn phái võ hiệp chưa chắc đã theo phe Kiến Đức Kế hoạch của Tiểu Lý Bá hư hỏng là do ở chỗ đó. Bởi thế, để cho Anh Kiệt về Hạnh Hoa thôn, tuy không nói ra, nhưng Tiểu Lý Bá chỉ mong Anh Kiệt giúp việc đó: Thu phục lòng dân và anh hùng hào kiệt theo về với Kiến Đức. Nhưng đến nay, Anh Kiệt chưa làm được gì sau những rắc rối ở Hạnh Hoa thôn. Bây giờ thì chính hiền đệ phải lo việc đó. Nếu một khi Ai Vương bị truất phế rồi, hãy cố thu phục nhân cho kịp thời cơ...

– Liêu huynh cũng đến Phiên Ngưng ư.

Liêu Cốc đáp:

– Phải. Ngu huynh sẽ cùng Anh Kiệt, Lệ Hồng, Hoa Mai về giúp Tiểu Lý Bá vì sự tận diệt bọn dọ thám của An Quốc Thiếu Quý là điều tối cần. Bao giờ có tin của ngu huynh hiền đệ hãy xuất quân...

Tiêu Hà có vẻ lo ngại hỏi:

– Đại huynh định cho Lệ Hồng về Phiên Ngưng nữa sao. Đệ lo ngại nàng sẽ gặp chuyện chẳng lành.

Tiêu Cốc đại nhơn suy nghĩ một lúc rồi đáp:

– Lệ Hồng không thể chịu đựng nổi khi ta về Phiên Ngưng. Nàng rất nóng lòng cứu cha, hiền đệ hãy nghĩ đến việc đó. Ngu huynh định cho nàng cải nam trang khi nhập thành thì chúng sẽ không thể nhìn ra được.

Giữa lúc ấy, Anh Kiệt, Lệ Hồng, Hoa Mai đã sửa soạn xong...

Mọi người liền tạ từ Tiêu Hà lão hiệp và lên đường ngay. Lữ Kỳ nhìn Lệ Hồng trong lòng rộn rã niềm vui. Hơn tháng qua tuy hai người xa nhau nhưng chàng không bao giờ quên được hình bóng Lệ Hồng.

Liêu Cốc đạo nhơn giục ngựa đi trước và mọi người cùng xuống đồi...

Đoàn người ngựa đi được một khoảng xa rồi mà Lệ Hồng còn nhìn lại nơi đã chôn xác mẹ nàng.

Ánh đèn trên nóc Chiêu Anh quán vẫn le lói trong đêm khuya.

Hết

Việt Kiếm © 1997 – 2005

– Muốn biết số phận Đề đốc Hoàng Quốc Kính ra sao.

– Muốn hiểu rõ âm mưu của Cù Thái hậu cùng An Quốc Thiếu Quý trong việc thôn tính nước Nam, và vai trò của phái võ Hạnh Hoa thôn chống giữ sơn hà như thế nào.

– Muốn biết mối tình giữa Lệ Hồng – Anh Kiệt, Anh Kiệt – Hoa Mai sẽ diễn biến ra sao.

Xin đón đọc: *Tử Chiến ở Phiên Ngưng Thành của Sơn Linh.*

o O o